

щѣхме да имаме такова хубаво училище и такава украсена църква.

Ето защо благодарнитѣ хора го погрѣббли при самитѣ тѣхъ — въ църковния дворъ. При главата му на гроба поставили *мраморна плоча*, върху която пишело: „*Тукъ почива нашиятъ благодарителъ. Погледнѣте на тази църква и на училището задъ нея и ще си спомните кой е той*“.

Гробътъ на добриятъ човѣкъ билъ заобиколенъ отъ най-хубави цвѣта, насѣяни отъ благодарнитѣ хора. Всѣки посѣщавалъ гробътъ, ала най-често го посѣщавали Марийка и майка ѝ. Колко сълзи сѣ поронили тѣ тукъ! Колко цвѣте е принесла Марийка при бащина си гробъ! . . . Съ насълзени очи тѣ пакъ се връщали у дома си. Но отъ друга страна се утѣшавали съ това, дѣто всички хора почитали *наметъта* на умрѣлия и самитѣ тѣ били много уважавани.

Драги дѣца, добриятъ човѣкъ никога не се забравя отъ хората. Добритѣ му дѣла го правятъ *безсмъртенъ*.

